

Arrest

nr. 284 560 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 juli 2020.

1.2. Op 5 januari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Angor Kala in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Enige tijd voor uw vertrek nam Islamitische Staat in de Provincie Khorasan (ISKP/daesh) de controle over uw dorp over. Op een dag kwamen zij bij u thuis en vroegen uw vader om u door hen te laten rekruteren. Uw vader zei hen dat u gevlucht was en dat hij niet wist waar u was.

Uw vader besliste dat u moest vluchten waarop u naar uw oom ging in het dorp Marko op enkele uren reizen van uw dorp. U bleef twee maanden bij uw oom. Op een dag kwam uw vader u waarschuwen dat ISKP hem opnieuw had gevraagd naar u. Opnieuw had hij gezegd niet te weten waar u was. Hierop werd besloten dat u het land moest verlaten.

U vertrok begin 2019 uit Afghanistan en kwam, na een verblijf van een half jaar in Turkije en een half jaar in Servië, in België aan. Op 30 juli 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u een taskara, een taskara van uw vader, foto's, een verklaring van de dorpsoudste en enveloppen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Zo geeft u zelf aan op het persoonlijk onderhoud zeventien jaar te zijn (CGVS, p. 3). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 5 augustus 2020 – anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd op 21,5 jaar werd geschat met een standaarddeviatie van twee jaar. Uit uw stelling minderjarig te zijn, terwijl anderhalf jaar geleden reeds werd vastgesteld dat u ouder dan achttien jaar bent, blijkt dat u de Belgische asielautoriteiten tracht te misleiden, wat maakt dat er reeds ernstig getwijfeld kan worden aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaart rekrutering door ISKP te vrezen. Zij benaderden uw vader met de eis dat u hen moest vervoegen (CGVS, p. 15). Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate inconsistent en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat deze beweerdde rekruteringsproblemen met de taliban waren in plaats van met ISKP (vragenlijst CGVS, vraag 5). U geeft aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u hiermee de "taliban met de zwarte vlag" bedoelde, doelend op de zwarte vlag van ISKP – terwijl de taliban een witte vlag hanteren (CGVS, p. 2). Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor de vaststelling dat u plots een totaal andere dader van uw vervolging aanhaalt. U wordt erop gewezen dat de taliban reeds tientallen jaren actief is in Afghanistan en dat met ISKP plotseling een nieuwe – nota bene buitenlandse – groepering Afghanistan tracht te veroveren, en gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat uw rekruteringsproblemen met de taliban waren en niet met ISKP, waarop u zegt dat beide groeperingen bekend staan als de taliban en dat ISKP niet graag de naam "daesh" hoort en dat deze dan ook niet gebruikt wordt. U wordt erop gewezen dat ISKP vermoedelijk de naam "taliban" nog minder graag hoort, gezien zij met hen in een bloedige strijd verwikkeld zijn, maar u stelt louter niet te weten waarom ze met elkaar vechten. Gevraagd hoe ISKP dan wel graag genoemd wil worden zegt u dat beiden de "taliban" willen genoemd worden (CGVS, p. 9). Dat ISKP graag met dezelfde naam zou willen worden aangesproken als hun vijanden houdt maar weinig steek.

U weet hier zelf ook geen verklaring voor te bieden (CGVS, p. 9). Uw verklaringen waarmee u de manifeste tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS wil rechtzetten kunnen niet overtuigen. Deze tegenstrijdigheid maakt dan ook dat reeds weinig geloof gehecht kan worden aan uw vluchtmotieven, namelijk uw beweerde gedwongen rekrutering door ISKP.

U kan ook geen overtuigende verklaringen afleggen over ISKP zelf. Gevraagd te vertellen over de verschillen tussen daesh en de taliban haalt u louter hun vlaggen aan. Gevraagd naar andere verschillen antwoordt u geen andere verschillen te kennen (CGVS, p. 6). Erop gewezen dat de mensen in de regio vermoedelijk wel praten over de taliban aan de ene kant en daesh aan de andere kant, en dat zij meningen hebben over beide groeperingen, en gevraagd wat er dan zoal over hen verteld wordt, zegt u dat er niet veel informatie bekend is over daesh en dat ze gemaskerd zijn en niet herkend kunnen worden. U voegt er ook aan doet dat jullie van de taliban weten dat ze Afghanen zijn (CGVS, p. 6). U wordt er gewezen dat u verklaart dat de taliban Afghanen zijn en vele malen en op veel verschillende manieren gevraagd hoe het dan zat met daesh op dit vlak, maar na vele ontwijkende verklaringen blijkt u geen enkele concrete informatie te kunnen geven over het feit dat daesh al dan niet een Afgaanse groepering is met Afgaanse strijders. U komt niet verder dan te stellen dat de strijders die spraken wel degelijk Pasjtje spraken, maar dat u niet kon opmaken of zij Afghanen waren of niet (CGVS, p. 7 en 8).

Gevraagd te vertellen wat u over de jaren heen allemaal hebt gehoord over daesh in Afghanistan antwoordt u kort dat u niets heeft gehoord (CGVS, p. 8). U wordt er nogmaals op gewezen dat de taliban reeds lange tijd in Afghanistan actief zijn, dat er vervolgens een buitenlandse groepering naar uw regio komt en dat mensen hier vermoedelijk wel over praten, en gevraagd te vertellen wat er dan zoal allemaal over daesh gezegd wordt maar u herhaalt louter niet veel informatie te hebben en voegt toe dat de mensen zeiden dat ze berucht waren (CGVS, p. 8). Dergelijke korte en vage verklaringen zijn geenszins doorleefd. U wordt dan bevraagd over uw stelling dat ze "berucht" zijn maar zegt louter gehoord te hebben dat ze beruchte daden pleegden, waaronder in andere landen, en dat de taliban ook berucht zijn (CGVS, p. 8). Gevraagd naar deze beruchte daden haalt u dan uiteindelijk een incident aan waarbij vijf mannen werden onthoofd wegens het bezitten van een gsm (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over daesh zijn vaag en ontwijkend. Uit informatie blijkt dat ISKP in 2015 in het zuiden van Nangarhar opkwam en voornamelijk bestond uit Pakistaanse strijders van onder meer de Pakistaanse taliban. Zij wonnen bekendheid met onder meer de verspreiding van een video van hun brutale executie van elf gevangen genomen Afgaanse burgers. Zij werden geleid in een veld met explosieven die vervolgens tot ontploffing werden gebracht. Deze scene werd het kenmerk van IS in Afghanistan. Uw verklaringen over ISKP zijn maar weinig overtuigend en maken uw problemen met hen, en zelfs uw verblijf in een regio onder hun controle, maar weinig aannemelijk.

U verklaart dat ISKP actief is in de regio en ook enkele keren de controle over uw dorp heeft overgenomen, waarvan de eerste keer vier jaar geleden (CGVS, p. 11 en 12). Uw verklaringen hierover zijn echter geenszins doorleefd of consistent. Gevraagd te vertellen wat u allemaal heeft gehoord, gezien en meegemaakt wanneer daesh vier jaar geleden plots naar uw dorp kwamen, zegt u dat jullie zich binnen opsloten en dat jullie hoorden dat ze vrouwen hadden ontvoerd (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd verder te vertellen wat u in die periode van weken en maanden allemaal heeft meegemaakt en hoe uw leven eruit zag wanneer daesh naar jullie dorp kwam en de controle overnam van de taliban maar u komt niet verder dan te stellen dat men jullie niet buiten liet gaan (CGVS, p. 11). Gevraagd over dit feit dat jullie niet mochten buitenkomen zegt u dat jullie tot de namiddag binnen moesten zitten en dat het jullie vader was die dit niet toeliet, zodat jullie niet bang zouden worden (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom uw vader jullie na de middag wel naar buiten liet zegt u dat de andere mensen dan ook buitenkwamen. Gevraagd waarom de mensen dan wel buiten konden komen zegt u dat zij hun leven dan terug moesten oppikken en gingen doen wat ze moesten doen (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn vaag en houden volstrekt geen steek. Gevraagd te vertellen wat u nog allemaal hoorde, zag en meemaakte in de periode dat daesh de controle had kan u geen bijkomende informatie bieden en zegt u louter dat ze de taliban uit de regio hadden verjaagd en zelf aan de macht waren gekomen. Gevraagd naar de veranderingen in het leven van de mensen na de machtsovername door de daesh in uw regio – behalve dat men blijkbaar tot de namiddag in huis bleef zitten – geeft u opnieuw geen concreet antwoord op de vraag en zegt u dat de mensen die bij de taliban zaten het dorp hadden verlaten (CGVS, p. 12). Dergelijke oppervlakkige en vage verklaringen over uw wedervaren ten tijde van de machtsovername van de daesh in uw dorp en regio zijn geenszins doorleefd of overtuigend.

Over de verschillende keren dat ze de controle zouden hebben overgenomen zijn uw verklaringen weinig consistent. U verklaart dat ze vier jaar geleden gedurende enkele maanden de macht hadden in uw dorp (CGVS, p. 12) – u zegt later dat dit in 2017 of 2018 was (CGVS, p. 13).

Gevraagd of ze daarna nog eens de controle hebben overgenomen zegt u dat ze nog eens de macht hadden overgenomen wanneer u reeds in Griekenland was (CGVS, p. 12). Gevraagd of ze in de tussentijd – dus tussen die periode vier jaar geleden en de periode wanneer u in Griekenland was – nog eens aan de macht zijn geweest zegt u van niet (CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk daar uw problemen met daesh die tot uw vlucht in 2019 hebben geleid zouden zijn gebeurd wanneer daesh de controle had over uw dorp (CGVS, p. 15), dus in de periode tussen de eerste keer en de keer wanneer u in Griekenland was.

Uw verklaringen over de incidenten die uw vader zijn overkomen met daesh en de gevolgen van jullie weigering van hun eis zijn ook maar vaag en weinig overtuigend. Tijdens uw vrije relaas vertelt u over het eerste incident van uw vader met daesh het volgende: “ik hoorde van mijn vader dat een van de kopstukken van daesh [...] naar vader was geweest en mij had opgeëist [...], en dan zei mijn vader dat hij nooit zou instemmen om mij te overhandigen (CGVS, p. 15). Dit is maar weinig verhelderend, vooral aangaande de reactie van daesh hierop en de afloop van dit incident. U wordt later dan gevraagd hoe daesh reageerde op de weigering van uw vader waarop u zegt dat uw vader hen zei dat u niet thuis was en dat ze u mochten vermoorden indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 15). Gevraagd wat daesh vervolgens zei op het antwoord van uw vader dat u niet thuis was herhaalt u louter dat uw vader had gezegd dat u gevlucht was en niet wist waar u was (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat het weinig aannemelijk lijkt dat daesh met dit loutere antwoord van uw vader vrede zou hebben genomen en gevraagd naar een eventuele regeling met uw vader aangaande uw rekrutering maar u herhaalt louter uw vorige antwoorden (CGVS, p. 16).

Voorts zegt u dat u op het moment van de eerste benadering van uw vader door daesh bij uw oom in Marko was (CGVS, p. 16). Echter, uit uw vrije relaas blijkt dat u op dat moment gewoon van school naar huis aan het gaan was en dat u pas na het eerste incident naar uw oom in Marko bent gevlucht (CGVS, p. 15). U wordt dan nogmaals ter bevestiging gevraagd of u daadwerkelijk in Marko was op het moment van het eerste incident met daesh waarop u stelt van wel (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dan weer dat u thuis was tijdens het eerste incident. U wordt dan de logische vraag gesteld waarom daesh u dan niet meenam van thuis tijdens dit eerste incident waarop u dan weer zegt dat u in de bergen was op dat moment (CGVS, p. 16). Dergelijke incoherente verklaringen doen verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Uw vader werd vervolgens een tweede maal benaderd met hun eis dat u hen moest vervoegen. Tijdens uw vrije relaas verklaart u hier louter over dat het hoofd van daesh ermee dreigde dat hij u niet zou sparen en dat u gestraft zou worden voor het negeren van hun eis (CGVS, p. 15). U wordt vervolgens expliciet gevraagd naar de reactie van daesh wanneer uw vader voor de tweede maal zei dat u niet thuis was waarop u verklaart dat daesh u zou vermoorden indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw vader of familie gevolgen heeft moeten dragen voor het openlijk weigeren van de eis van daesh – het moet immers duidelijk geweest zijn voor hen dat uw vader u in bescherming nam – zegt u dat er tot nu toe geen gevolgen waren en voegt u daarna nog toe dat uw familie af en toe eten moet geven aan daesh (CGVS, p. 17). Gewezen op uw eerdere verklaringen over hun beruchte reputatie en incidenten met onthoofdingen vanwege het loutere feit dat hun slachtoffers een gsm hadden, en gevraagd naar enige serieuze gevolgen voor uw familie voor het weigeren van hun eis zegt u op weinig verhelderende wijze: “Waar zou mijn vader anders naartoe gaan, we hebben daar onze gronden, ons huis, wat zou hij anders doen” (CGVS, p. 17). De vraag wordt herhaald maar u komt niet verder dan de stelling: “Ze hadden mij willen hebben, mijn vader niet (CGVS, p. 17). Ook na uw vertrek heeft uw familie geen problemen meer gekend. Daesh zou nog een keer naar u hebben gevraagd wanneer u in Servië zat maar behalve dat ze opnieuw dreigden u te vermoorden kan u verder niets vertellen over dit incident (CGVS, p. 5). Dergelijke vage verklaringen over uw problemen en die van uw familie met daesh, en de gevolgen voor uw familie voor het weigeren van de eis van daesh, zijn geenszins overtuigend.

U wordt vervolgens gevraagd of een van uw broers daesh dan moest vervoegen waarop u zegt dat ze veel te jong zijn (CGVS, p. 17). Echter, dit komt maar weinig overtuigend over. Zo dient ten eerste nogmaals gewezen te worden op uw misleidende verklaringen aangaande uw eigen leeftijd. U bent immers verschillende jaren ouder dan u zelf aangeeft. Uw verklaringen over de leeftijd van uw broers zijn ook ontwijkend. Op de DVZ stelde u louter dat zij allen jonger zijn dan u (verklaring DVZ, vraag 17). Op het CGVS wordt u dan gevraagd hoeveel jonger zij allemaal zijn dan u maar u antwoordt louter hun leeftijd niet te kennen. Gevraagd hoeveel jaar zij ongeveer jonger zijn dan u zegt u het niet te weten. Gevraagd een indicatie te geven van hoeveel jonger zij zijn dan u – één jaar, vijf jaar, tien jaar – blijft u volhouden hier geen informatie over te hebben (CGVS, p. 12). Dat uw broers daesh niet moesten vervoegen omdat zij nog te jong zouden zijn maar u vervolgens geen enkele indicatie kan geven over hun leeftijd doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid uw verklaringen.

U wordt voorts gevraagd naar andere gevallen van gedwongen rekrutering door daesh in uw dorp waarop u aangeeft dat ook uw dichte bureu hun zonen moesten afstaan (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd wat er in hun geval dan allemaal precies is gebeurd zegt u louter dat hun zonen werden opgeëist maar dat u daarna vertrokken bent en daarom verder niets hierover weet. U wordt nog enkele malen gevraagd of dit nooit ter sprake is gekomen in uw contact met uw familie maar u zegt van niet en stelt verder dat u de behoefte er niet aan had om zich hierover te informeren (CGVS, p. 18). Een dergelijke desinteresse voor de zaak van uw bureu, die in hetzelfde parket zouden zijn verwickeld als u en uw familie, doet verder twifelen aan uw vluchtmotieven. Er kan immers verwacht worden van iemand die zijn land zou zijn moeten ontvluchten wegens gedwongen rekrutering door daesh dat hij zich terdege informeert over andere gevallen en de afloop hiervan voor deze families, zeker indien het dichte bureu betreft.

Uit bovenstaande kan vastgesteld worden dat u uw problemen met ISKP niet aannemelijk kan maken. U wordt verder gevraagd of u ooit problemen heeft gekend met de taliban – het Islamitische Emiraat van Afghanistan – waarop u aangeeft van niet (CGVS, p. 17). Gevraagd of uw familie ooit problemen heeft gekend met de taliban antwoordt u opnieuw van niet (CGVS, p. 17). Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan, naast uw beweerde problemen met daesh, blijkt dit niet het geval (CGVS, p. 19).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de taskara van uw vader hebben louter betrekking op uw identiteit en die van uw vader en zijn geen enkel bewijs van uw problemen met daesh, noch van uw plaats van verblijf tot aan uw komst naar België. Bovendien moet opgemerkt worden dat Afgaanse documenten reeds een uiterst beperkte bewijswaarde hebben gezien de wijdverspreide corruptie in het land. Wat betreft de verklaring van de dorpsoudste aangaande uw problemen moet worden opgemerkt dat dit op uw vraag werd opgemaakt en dan ook een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien kan een dergelijk document eenvoudigweg door eender wie worden opgemaakt. Een dergelijk document heeft dan ook maar weinig bewijswaarde en kan al zeker niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven louter op zich herstellen. Wat betreft de foto's dient opgemerkt te worden dat deze geen betrekking hebben op uw problemen met daesh. Bovendien kan niet afgeleid worden uit wat er wordt afgebeeld waar deze zijn genomen, wie de personen op de foto's zijn en wat er precies wordt afgebeeld. Aangaande de enveloppe dient vastgesteld te worden dat deze louter aangeeft dat u post heeft ontvangen uit Jalalabad.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”.

Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, afdeling A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals gegrondheid en legaliteit van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker vat zijn betoog aan door in te gaan op de motieven omtrent zijn leeftijd. Hij betoogt dat uit de originele taskara die hij neerlegde, blijkt dat hij op het moment van zijn interview bij de DVZ 17 jaar oud was. Daarbij stelt hij dat het verschil in leeftijd niets verandert aan de problemen die hij gekend heeft in zijn land van herkomst.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees. Hij stelt dat zowel ISKP als de taliban gekend zijn als 'taliban' in Afghanistan en dat ISKP niet houdt van de naam 'Daesh'. Daarbij stelt hij dat deze twee groepen voor hem identiek zijn wat hun doel betreft.

Verder stelt hij dat hij het verschil wel kent en dit blijkt daar hij verklaard heeft dat de vlag van Daesh zwart is en die van de taliban wit. Ook heeft hij verklaard dat hun manier van handelen verschillend is daar wanneer men een probleem met Daesh heeft men verplicht is met hen te vertrekken, terwijl de taliban gebruik maken van foltering en mishandeling. Tevens stelt hij dat het feit dat hij de taliban genoemd heeft tijdens zijn eerste interview wijst op welke benaming werkelijk in Afghanistan gebruikt wordt. Met betrekking tot de motieven omtrent de aanwezigheid van ISKP in zijn dorp stelt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat wanneer ISKP de macht had over zijn dorp hij tot de middag niet buiten mocht komen. Ook stelt hij dat hij het argument van verwerende partij dat zijn verklaringen onvoldoende zijn niet begrijpt omdat hij zeker is dat hij meer details heeft gegeven. Zo heeft hij uitgelegd dat wanneer ISKP in het dorp aankwam de mensen verplicht waren te werken, en dat hun terugkeer naar hun eigen huis en hun telefoon sterk gecontroleerd was en dat mensen die geen baard droegen als niet-moslims beschouwd werden en vermoord werden. Hij besluit dat zijn verhaal helemaal volledig is en het argument van de tegenpartij dus niet meer relevant is.

Verder gaat verzoeker in op zijn verklaringen over het incident dat de oorzaak is van zijn vertrek. Hij herhaalt eerst enkele van zijn verklaringen en geeft dan verduidelijking ter weerlegging van de motieven van verwerende partij. Zo stelt hij dat hij heeft uitgelegd dat Daesh zich nooit met ouderen bemoeit omdat ze niet gerekruteerd kunnen worden. Daarbij betoogt hij dat Daesh verduidelijkt heeft dat zijn broers wanneer deze meerderjarig zullen zijn de groep zouden moeten vervoegen. Vervolgens betwist verzoeker gezegd te hebben dat hij benaderd werd toen hij op school was. Hij bevestigt dat hij tijdens het incident bij zijn vader verstopt was en dat hij pas daarna naar zijn oom vertrok. Het betreft volgens hem een vertalingsfout. Omtrent de tweede interpellatie van Daesh betreurt verzoeker dat verwerende partij zijn uitleg niet in overweging heeft genomen. Hij wijst erop dat zijn vader oud was en zichzelf niet in gevaar achtte. Ook wijst hij erop dat het gezien deze ouderdom niet redelijk was om hun huis, land en inkomen achter te laten. Met betrekking tot de leeftijd van zijn broers stelt hij dat de memorisatie geboortedata in Afghanistan heel zelden gebeurt en dat enkel ruwe schattingen gemaakt worden. Hij stelt dat zijn broers toen hij vertrok nog heel klein waren en dat ze nog schoollessen kregen, maar dat Daesh gezegd heeft dat ze meegenomen zouden worden wanneer ze veel groter zouden zijn. Met betrekking tot de zoon van burens die zou meegenomen zijn betoogt verzoeker dat zijn familie geen nieuws heeft gezien de familie van de jongen zelf niet weet wat er met hem is gebeurt.

Ten slotte gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij legt ter weerlegging van de stelling van verwerende partij dat het geweld in Afghanistan sinds de machtsovername verminderd is, het OSAR artikel 'Afghanistan: derniers développements' van 28 maart 2022 en het Human Rights Watch artikel 'Afghanistan: La prise du pouvoir par les Talibans a aggravé la crise des droits humains' van 13 januari 2022 neer waaruit het tegendeel blijkt (stuk 2). Verder stelt hij dat de rechten van de Afghaanse burgers met de voeten betreden worden. Onder verwijzing naar enkele citaten uit het Human Rights Watch wereldverslag van 2022 stelt hij ook dat de machtsovername de crisis in verband met de mensenrechten sterker gemaakt heeft. Verzoeker besluit dan ook dat het onjuist is dat zijn enkele aanwezigheid in Afghanistan hem geen risico voor onmenselijke behandeling of foltering zal doen oplopen.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling te gunnen. In ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de bestreden beslissing (stuk 1), twee artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (stuk 2), en een stuk van gerechtelijke bijstand (stuk 3).

3. Aanvullende nota:

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 24 januari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic

[indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](#); (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker kopieën neer van zijn taskara en de taskara van zijn vader (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 & 2). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen verkreeg ISKP enige tijd voor zijn vertrek de controle over zijn dorp. Op een dag kwamen deze bij hem thuis langs om hem te rekruteren. Zijn vader zei dat verzoeker gevluht was en dat hij niet wist waar hij was. Nadat de ISKP leden weg waren, besloot verzoekers vader dat verzoeker bij zijn oom in een dorp enkele uren van hun drop moest gaan wonen. Hier verbleef hij twee maanden. Op een dag kwam verzoekers vader hem waarschuwen dat ISKP hem terug was komen zoeken. Verzoekers vader had hen weer kunnen afschudden door te verklaren dat hij niet wist waar verzoeker was, maar toch werd er besloten dat verzoeker het land moest verlaten. Verzoeker reisde vervolgens over een tijdspanne van anderhalf jaar via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door Daesh gedood te worden.

6.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met ISKP voor zijn vertrek uit Angor Kala niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de groepering waardoor hij vervolgd zou zijn. Zo heeft hij bij de DVZ verklaard dat hij problemen had met de taliban terwijl hij ten overstaan van het CGVS verklaarde dat hij problemen had met ISKP, wat bezwaarlijk als een detail kan worden beschouwd met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, dat volledig gebaseerd is op verzoekers vrees voor rekrutering door de ISKP. Bovendien weet verzoeker slechts weinig overtuigende verklaringen over de ISKP af te leggen, nu hij niet verder komt dan een aantal algemeenheden. Verwerende partij motiveerde omtrent deze zaken als volgt: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat deze beweerdde rekruteringsproblemen met de taliban waren in plaats van met ISKP (vragenlijst CGVS, vraag 5). U geeft aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u hiermee de “taliban met de zwarte vlag” bedoelde, doelend op de zwarte vlag van ISKP – terwijl de taliban een witte vlag hanteren (CGVS, p. 2). Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor de vaststelling dat u plots een totaal andere dader van uw vervolging aanhaalt. U wordt erop gewezen dat de taliban reeds tientallen jaren actief is in Afghanistan en dat met ISKP plotseling een nieuwe – nota bene buitenlandse – groepering Afghanistan tracht te veroveren, en gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat uw rekruteringsproblemen met de taliban waren en niet met ISKP, waarop u zegt dat beide groeperingen*

bekend staan als de taliban en dat ISKP niet graag de naam "daesh" hoort en dat deze dan ook niet gebruikt wordt. U wordt erop gewezen dat ISKP vermoedelijk de naam "taliban" nog minder graag hoort, gezien zij met hen in een bloedige strijd verwickeld zijn, maar u stelt louter niet te weten waarom ze met elkaar vechten. Gevraagd hoe ISKP dan wel graag genoemd wil worden zegt u dat beiden de "taliban" willen genoemd worden (CGVS, p. 9). Dat ISKP graag met dezelfde naam zou willen worden aangesproken als hun vijanden houdt maar weinig steek. U weet hier zelf ook geen verklaring voor te bieden (CGVS, p. 9). Uw verklaringen waarmee u de manifeste tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS wil rechtzetten kunnen niet overtuigen. Deze tegenstrijdigheid maakt dan ook dat reeds weinig geloof gehecht kan worden aan uw vluchtmotieven, namelijk uw beweerde gedwongen rekrutering door ISKP.

U kan ook geen overtuigende verklaringen afleggen over ISKP zelf. Gevraagd te vertellen over de verschillen tussen daesh en de taliban haalt u louter hun vlaggen aan. Gevraagd naar andere verschillen antwoordt u geen andere verschillen te kennen (CGVS, p. 6). Erop gewezen dat de mensen in de regio vermoedelijk wel praten over de taliban aan de ene kant en daesh aan de andere kant, en dat zij meningen hebben over beide groeperingen, en gevraagd wat er dan zoal over hen verteld wordt, zegt u dat er niet veel informatie bekend is over daesh en dat ze gemaskerd zijn en niet herkend kunnen worden. U voegt er ook aan doet dat jullie van de taliban weten dat ze Afghanen zijn (CGVS, p. 6). U wordt er gewezen dat u verklaart dat de taliban Afghanen zijn en vele malen en op veel verschillende manieren gevraagd hoe het dan zat met daesh op dit vlak, maar na vele ontwijkende verklaringen blijkt u geen enkele concrete informatie te kunnen geven over het feit dat daesh al dan niet een Afgaanse groepering is met Afgaanse strijders. U komt niet verder dan te stellen dat de strijders die spraken wel degelijk Pasjtow spraken, maar dat u niet kon opmaken of zij Afghanen waren of niet (CGVS, p. 7 en 8).

Gevraagd te vertellen wat u over de jaren heen allemaal hebt gehoord over daesh in Afghanistan antwoordt u kort dat u niets heeft gehoord (CGVS, p. 8). U wordt er nogmaals op gewezen dat de taliban reeds lange tijd in Afghanistan actief zijn, dat er vervolgens een buitenlandse groepering naar uw regio komt en dat mensen hier vermoedelijk wel over praten, en gevraagd te vertellen wat er dan zoal allemaal over daesh gezegd wordt maar u herhaalt louter niet veel informatie te hebben en voegt toe dat de mensen zeiden dat ze berucht waren (CGVS, p. 8). Dergelijke korte en vage verklaringen zijn geenszins doorleefd. U wordt dan bevraagd over uw stelling dat ze "berucht" zijn maar zegt louter gehoord te hebben dat ze beruchte daden pleegden, waaronder in andere landen, en dat de taliban ook berucht zijn (CGVS, p. 8). Gevraagd naar deze beruchte daden haalt u dan uiteindelijk een incident aan waarbij vijf mannen werden onthoofd wegens het bezitten van een gsm (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over daesh zijn vaag en ontwijkend. Uit informatie blijkt dat ISKP in 2015 in het zuiden van Nangarhar opkwam en voornamelijk bestond uit Pakistaanse strijders van onder meer de Pakistaanse taliban. Zij wonnen bekendheid met onder meer de verspreiding van een video van hun brutale executie van elf gevangen genomen Afgaanse burgers. Zij werden geleid in een veld met explosieven die vervolgens tot ontploffing werden gebracht. Deze scene werd het kenmerk van IS in Afghanistan. Uw verklaringen over ISKP zijn maar weinig overtuigend en maken uw problemen met hen, en zelfs uw verblijf in een regio onder hun controle, maar weinig aannemelijk."

Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen waar hij in het verzoekschrift nogmaals stelt dat zowel de taliban als ISKP in Afghanistan gekend zijn onder de naam 'taliban'. Uit de beschikbare landeninformatie (B. Osman, *The Islamic State in 'Khorasan': How it began and where it stands now in Nangarhar*, 27 juli 2016 (map landeninformatie) en EUAA 'Country Guidance: Afghanistan' van april 2022, p. 51-52 & 55) blijkt immers dat de taliban en ISKP twee duidelijk te onderscheiden groepen zijn en ook als dusdanig bekend staan en stonden in Nangarhar. Daarbij blijkt nergens uit en maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze twee groepen in Afghanistan bekend staan onder dezelfde naam. Gezien uit de voormelde landeninformatie bovendien blijkt dat ISKP ook voor de machtsovername een gewapende strijd voerde tegen de taliban in deze regio, kan verzoeker, die beweert uit een dorp in Nangarhar te komen waar de ISKP op een bepaald moment de controle overnam, maar waar volgens zijn verklaringen de taliban vroeger aanwezig was in de streek (notities PO, p. 6), niet overtuigen waar hij stelt dat voor hem beide groeperingen dezelfde zijn.

Uit verzoekers verklaringen is gebleken, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kan zeggen of de strijders van ISKP al dan niet Afghanen waren, maar niet verder komt dan dat het strijders waren die Pasjtow waren, terwijl uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat ISKP als buitenlandse groepering in bepaalde regio's van Afghanistan actief werd sinds juli 2016 (B. Osman, p. 1), terwijl de taliban al veel langer actief waren in Afghanistan, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat in zijn regio het verschil tussen beide groeperingen wel degelijk moet gekend geweest zijn. De vaststelling dat verzoeker niet kan zeggen of de ISKP Afgaanse strijders waren of niet, is dan ook een indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met ISKP en zijn verblijf in een regio onder hun controle. Dat hij weet dat beide groeperingen ernaar streven om het land te veroveren, dat hij weet dat de ISKP een zwarte vlag en de taliban een witte vlag gebruiken en dat volgens

hem ISKP personen die problemen met hen hebben worden meegenomen door Daesh terwijl de taliban dergelijke personen mishandelen en folteren, doet hieraan geen afbreuk. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO 'COI Report Afghanistan Recruitment by Armed Groups' van september 2016 waarnaar verwezen wordt in de EUAA 'Country Guidance: Afghanistan' van april 2022) blijkt dat beide groeperingen voor de machtsovername bekend stonden omwille van hun gewelddadige reputatie en dat zij beiden ook specifieke rekruteringsstrategieën hadden, zodat de door verzoeker aangehaalde zeer algemeen geformuleerde onderscheidende kenmerken weinigzeggend zijn en geenszins voldoende gedetailleerd om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk problemen kende met ISKP of dat ISKP de controle had in zijn dorp.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot de machtsovername van zijn dorp door ISKP slechts vage en weinig overtuigende verklaringen wist af te leggen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze enigszins accurate en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de groep die hem zou vervolgen en welke impact het gegeven dat deze groep de controle in zijn dorp overnam, had op het leven van verzoeker en de mensen die er woonden. De Raad kan dan ook de motieven hieromtrent van verwerende partij onderschrijven waar in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld: *"U verklaart dat ISKP actief is in de regio en ook enkele keren de controle over uw dorp heeft overgenomen, waarvan de eerste keer vier jaar geleden (CGVS, p. 11 en 12). Uw verklaringen hierover zijn echter geenszins doorleefd of consistent. Gevraagd te vertellen wat u allemaal heeft gehoord, gezien en meegemaakt wanneer daesh vier jaar geleden plots naar uw dorp kwamen, zegt u dat jullie zich binnen opsloten en dat jullie hoorden dat ze vrouwen hadden ontvoerd (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd verder te vertellen wat u in die periode van weken en maanden allemaal heeft meegemaakt en hoe uw leven eruit zag wanneer daesh naar jullie dorp kwam en de controle overnam van de taliban maar u komt niet verder dan te stellen dat men jullie niet buiten liet gaan (CGVS, p. 11). Gevraagd over dit feit dat jullie niet mochten buitenkomen zegt u dat jullie tot de namiddag binnen moesten zitten en dat het jullie vader was die dit niet toeliet, zodat jullie niet bang zouden worden (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom uw vader jullie na de middag wel naar buiten liet zegt u dat de andere mensen dan ook buitenkwamen. Gevraagd waarom de mensen dan wel buiten konden komen zegt u dat zij hun leven dan terug moesten oppikken en gingen doen wat ze moesten doen (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn vaag en houden volstrekt geen steek. Gevraagd te vertellen wat u nog allemaal hoorde, zag en meemaakte in de periode dat daesh de controle had kan u geen bijkomende informatie bieden en zegt u louter dat ze de taliban uit de regio hadden verjaagd en zelf aan de macht waren gekomen. Gevraagd naar de veranderingen in het leven van de mensen na de machtsovername door de daesh in uw regio – behalve dat men blijkbaar tot de namiddag in huis bleef zitten – geeft u opnieuw geen concreet antwoord op de vraag en zegt u dat de mensen die bij de taliban zaten het dorp hadden verlaten (CGVS, p. 12). Dergelijke oppervlakkige en vage verklaringen over uw wedervaren ten tijde van de machtsovername van de daesh in uw dorp en regio zijn geenszins doorleefd of overtuigend. Over de verschillende keren dat ze de controle zouden hebben overgenomen zijn uw verklaringen weinig consistent. U verklaart dat ze vier jaar geleden gedurende enkele maanden de macht hadden in uw dorp (CGVS, p. 12) – u zegt later dat dit in 2017 of 2018 was (CGVS, p. 13). Gevraagd of ze daarna nog eens de controle hebben overgenomen zegt u dat ze nog eens de macht hadden overgenomen wanneer u reeds in Griekenland was (CGVS, p. 12). Gevraagd of ze in de tussentijd – dus tussen die periode vier jaar geleden en de periode wanneer u in Griekenland was – nog eens aan de macht zijn geweest zegt u van niet (CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk daar uw problemen met daesh die tot uw vlucht in 2019 hebben geleid zouden zijn gebeurd wanneer daesh de controle had over uw dorp (CGVS, p. 15), dus in de periode tussen de eerste keer en de keer wanneer u in Griekenland was."*

Verzoeker weerlegt voorgaande motieven vooreerst niet waar hij zijn verklaringen herbevestigt in het verzoekschrift. Verzoeker gaat er aan voorbij dat het louter bevestigen van zijn verklaringen niet wegneemt dat deze vaag en summier zijn en daardoor de beweerde problemen die verzoeker met hen en zijn verklaring dat hij in een regio onder hun controle verbleef, maar weinig aannemelijk maken. Bovendien stelt de Raad vast dat waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij heeft verklaard dat mensen zonder baard als niet-moslim beschouwd en gedood werden, dit niet blijkt uit het administratief dossier. Noch uit verzoekers verklaringen voor de DVZ, noch uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud kan opgemaakt worden dat hij zulks zou hebben verklaard. De vaststelling dat verzoeker geen concrete duiding kan geven over hoe het leven in het dorp was gewijzigd nadat ISKP de controle had overgenomen doet verdere twijfels rijzen over zijn beweerde verblijf in een dorp onder de controle van ISKP in de periode voor zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad bevestigt voormelde motieven dan ook gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt en gezien deze grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent en correct zijn.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen die hij en zijn familie hebben gekend met ISKP niet overtuigend zijn. Zo komt verzoeker niet verder dan vage verklaringen over het eerste incident waarbij ISKP naar zijn vader zouden gekomen zijn en de reactie van ISKP op de mededeling van diens vader dat verzoeker niet thuis was. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Uw verklaringen over de incidenten die uw vader zijn overkomen met daesh en de gevolgen van jullie weigering van hun eis zijn ook maar vaag en weinig overtuigend. Tijdens uw vrije relaas vertelt u over het eerste incident van uw vader met daesh het volgende: “ik hoorde van mijn vader dat een van de kopstukken van daesh [...] naar vader was geweest en mij had opgeëist [...], en dan zei mijn vader dat hij nooit zou instemmen om mij te overhandigen (CGVS, p. 15). Dit is maar weinig verhelderend, vooral aangaande de reactie van daesh hierop en de afloop van dit incident. U wordt later dan gevraagd hoe daesh reageerde op de weigering van uw vader waarop u zegt dat uw vader hen zei dat u niet thuis was en dat ze u mochten vermoorden indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 15). Gevraagd wat daesh vervolgens zei op het antwoord van uw vader dat u niet thuis was herhaalt u louter dat uw vader had gezegd dat u gevlucht was en niet wist waar u was (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat het weinig aannemelijk lijkt dat daesh met dit loutere antwoord van uw vader vrede zou hebben genomen en gevraagd naar een eventuele regeling met uw vader aangaande uw rekrutering maar u herhaalt louter uw vorige antwoorden (CGVS, p. 16).”* Verzoeker weerlegt deze motieven niet door te stellen dat ISKP zich nooit met ouderen bemoeit omdat deze niet gerekruteerd kunnen worden. Hij gaat er immers aan voorbij dat, in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het niet overtuigt dat ISKP zonder meer genoeg zou nemen met de uitleg dat verzoeker niet thuis was. Dat verzoekers vader rechtuit de eis van de ISKP leden zou hebben geweigerd en hier geen enkel gevolg van zou hebben ondervonden overtuigt aller minst. Dat ISKP verzoekers vader niet rekruteerbaar achtte, doet hieraan geen afbreuk en niet relevant. Daarenboven stelt de Raad in navolging van verwerende partij vast dat verzoekers verklaringen ronduit tegenstrijdig zijn. Verzoeker verklaarde immers tegelijk dat zijn vader nooit zou instemmen om hem te overhandigen en dat ze hem gerust mochten vermoorden als ze hem zouden vinden (notities PO p. 15-16). De Raad ziet niet in hoe verklaard kan worden dat een vader die zijn zoon niet zou willen overhandigen aan ISKP er tegelijk geen enkel probleem mee zou hebben dat deze zijn zoon zouden doden als ze hem zouden vinden, een vaststelling waar ook in het verzoekschrift geen plausibele verklaring wordt geboden.

Verder zijn verzoekers verklaringen over waar hij zelf was toen de ISKP leden bij hem thuis naar hem kwamen zoeken tijdens dit eerste incident, niet coherent. Verwerende partij verwoorde deze vaststelling als volgt in de bestreden beslissing: *“Voorts zegt u dat u op het moment van de eerste benadering van uw vader door daesh bij uw oom in Marko was (CGVS, p. 16). Echter, uit uw vrije relaas blijkt dat u op dat moment gewoon van school naar huis aan het gaan was en dat u pas na het eerste incident naar uw oom in Marko bent gevlucht (CGVS, p. 15). U wordt dan nogmaals ter bevestiging gevraagd of u daadwerkelijk in Marko was op het moment van het eerste incident met daesh waarop u stelt van wel (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dan weer dat u thuis was tijdens het eerste incident. U wordt dan de logische vraag gesteld waarom daesh u dan niet meenam van thuis tijdens dit eerste incident waarop u dan weer zegt dat u in de bergen was op dat moment (CGVS, p. 16). Dergelijke incoherente verklaringen doen verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.”* Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen waar hij betwist gezegd te hebben dat hij op school was toen de ISKP leden langskwamen en louter te stellen dat hij thuis was toen zij langskwamen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker weldegelijk heeft verklaard dat hij onderweg was van school naar huis toen de ISKP leden bij hem thuis langskwamen (notities PO, p. 15). Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat het om een vertalingsfout zou gaan. Daarbij stelt de Raad vast dat verzoeker ook in zijn interview bij de DVZ het feit dat hij naar school ging verbond aan zijn vluchtrelaas, waardoor het onwaarschijnlijk is dat het om een loutere vertalingsfout zou gaan (administratief dossier, vragenlijst CGVS, nr. 3.5).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gevolgen van zijn voorgehouden problemen met ISKP voor zijn familie, ook na de tweede keer dat zijn vader benaderd werd, de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met ISKP verder ondermijnen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn familie geen ernstige problemen zou hebben gekend nadat duidelijk was geworden dat verzoeker zich aan ISKP had onttrokken. Gezien verzoekers verklaringen over de straffen die ISKP zou hebben opgelegd voor kleinere voorvallen zoals telefoon gebruik (notities PO, p. 8), overtuigt het niet dat de familie van een persoon die duidelijk weigert mee te werken met ISKP hiervan geen noemenswaardige gevolgen van zou ondervinden. Verwerende partij motiveert hieromtrent in de bestreden beslissing: *“Uw vader werd vervolgens een tweede maal benaderd met hun eis dat u hen moest vervoegen. Tijdens uw vrije relaas verklaart u hier louter over dat het hoofd van daesh ermee dreigde dat hij u niet zou sparen en dat u gestraft zou worden voor het negeren van hun eis (CGVS, p. 15). U wordt*

vervolgens expliciet gevraagd naar de reactie van daesh wanneer uw vader voor de tweede maal zei dat u niet thuis was waarop u verklaart dat daesh u zou vermoorden indien ze u zouden vinden (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw vader of familie gevolgen heeft moeten dragen voor het openlijk weigeren van de eis van daesh – het moet immers duidelijk geweest zijn voor hen dat uw vader u in bescherming nam – zegt u dat er tot nu toe geen gevolgen waren en voegt u daarna nog toe dat uw familie af en toe eten moet geven aan daesh (CGVS, p. 17). Gewezen op uw eerdere verklaringen over hun beruchte reputatie en incidenten met onthoofdingen vanwege het loutere feit dat hun slachtoffers een gsm hadden, en gevraagd naar enige serieuze gevolgen voor uw familie voor het weigeren van hun eis zegt u op weinig verhelderende wijze: “Waar zou mijn vader anders naartoe gaan, we hebben daar onze gronden, ons huis, wat zou hij anders doen” (CGVS, p. 17). De vraag wordt herhaald maar u komt niet verder dan de stelling: “Ze hadden mij willen hebben, mijn vader niet” (CGVS, p. 17). Ook na uw vertrek heeft uw familie geen problemen meer gekend. Daesh zou nog een keer naar u hebben gevraagd wanneer u in Servië zat maar behalve dat ze opnieuw dreigden u te vermoorden kan u verder niets vertellen over dit incident (CGVS, p. 5). Dergelijke vage verklaringen over uw problemen en die van uw familie met daesh, en de gevolgen voor uw familie voor het weigeren van de eis van daesh, zijn geenszins overtuigend.” Waar verzoeker andermaal betoogt dat zijn vader geen gevolgen te vrezen heeft daar ISKP geen ouderen wil rekruteren, wijst de Raad erop dat het feit dat verwacht kan worden dat verzoekers vader gesanctioneerd zou zijn los staat van de vraag of hij rekruteerbaar was, zodat zijn betoog geen ander licht kan werpen op bovenvermelde pertinente vaststellingen.

Tevens zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot het gevaar dat zijn broers al dan niet zouden lopen merkwaardig. Het is immers opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat zijn broers nog te jong zijn om gerekruteerd te worden terwijl hij geen enkele notie zou hebben van de (approximatieve) leeftijd van zijn broers. Hetgeen op zijn beurt een indicatie is van de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Hieromtrent motiveert verwerende partij: “U wordt vervolgens gevraagd of een van uw broers daesh dan moest vervoegen waarop u zegt dat ze veel te jong zijn (CGVS, p. 17). Echter, dit komt maar weinig overtuigend over. (...). Uw verklaringen over de leeftijd van uw broers zijn ook ontwijkend. Op de DVZ stelde u louter dat zij allen jonger zijn dan u (verklaring DVZ, vraag 17). Op het CGVS wordt u dan gevraagd hoeveel jonger zij allemaal zijn dan u maar u antwoordt louter hun leeftijd niet te kennen. Gevraagd hoeveel jaar zij ongeveer jonger zijn dan u zegt u het niet te weten. Gevraagd een indicatie te geven van hoeveel jonger zij zijn dan u – één jaar, vijf jaar, tien jaar – blijft u volhouden hier geen informatie over te hebben (CGVS, p. 12). Dat uw broers daesh niet moesten vervoegen omdat zij nog te jong zouden zijn maar u vervolgens geen enkele indicatie kan geven over hun leeftijd doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid uw verklaringen.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze pertinente motieven. Waar verzoeker tracht te vergoelijken dat hij de leeftijd van zijn broers niet kent omdat in Afghanistan de geboortedata van mensen niet vaak memoriseerd worden en omdat ouderdom er zeer ruw geschat wordt, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen enkele notie heeft van de leeftijd van zijn broers. Verzoeker zou dus geen enkele, zelfs zeer ruwe, schatting kunnen geven van de leeftijd van zijn broers. Hetgeen uiterst opmerkelijk is daar het zijn volle broers betreft die blijkens verzoekers verklaringen in het zelfde huis als hem woonden (notities PO, p. 4). Verder stelt de Raad ook vast dat waar verzoeker stelt dat ISKP leden zijn vader gezegd zouden hebben dat zijn broers zouden worden meegenomen wanneer ze veel groter zouden zijn, verzoeker dit nooit eerder heeft verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud en dit ook niet vermeldde wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd of een van zijn broers zich ooit bij ISKP heeft moeten voegen. Indien ISKP leden werkelijk zulke bedreiging ten opzichte van verzoekers broers zouden hebben geuit, valt niet in te zien waarom hij dit nooit eerder zou vermeld hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift is de vaststelling dat ISKP verzoekers broers met rust liet, een relevant element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van diens voorgehouden problemen.

De door verzoeker neergelegde documenten, met name kopieën van zijn taskara en de taskara van zijn vader, een aantal foto's en een verklaring van de dorpsoudste en de enveloppe waarin hem deze documenten werden opgestuurd, zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. De documenten werden besproken tijdens het persoonlijk onderhoud. Met betrekking tot de inhoud van de kopie van de brief van de dorpsoudste, die volgens verzoeker betrekking heeft op zijn problemen, verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud eerst dat hij zelf en daarna zijn vader dit heeft neergeschreven en laten goedkeuren en afstempelen door de dorpsoudsten om te getuigen over zijn problemen (notities PO, p. 20), zodat dit bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd, en kan dit, mede gelet op het gegeven dat het om een kopie gaat en het gesolliciteerde karakter ervan, niet tot een andere conclusie leiden. Verder kan uit identiteitsdocumenten zoals de neergelegde taskara's van verzoeker en zijn vader als dusdanig niets worden afgeleid met betrekking tot voorgehouden problemen met Daesh, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de neergelegde foto's van huizen en een bergachtige streek, waaruit niet kan blijken waar ze zijn genomen en waaruit evenmin enige

informatie kan worden afgeleid over de door verzoeker voorgehouden problemen met Daesh. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers documenten niet betwist.

Voorgaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen die zouden voortvloeien uit problemen met ISKP niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Dat verzoekers verklaarde en vastgestelde leeftijden niet overeenkomen en dat hij geen informatie weet te geven over zijn burens die door ISKP zouden zijn meegenomen, beschouwt de Raad als overtollige motieven. Verzoekers kritiek dat zijn taskara zijn leeftijd juist weergeeft, dat zijn leeftijd niet te maken heeft met zijn verklaarde problemen en dat de families van de ontvoerde personen zelf geen informatie over hen hebben, kan bijgevolg niet tot een ander besluit leiden wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden problemen met ISKP en is dan ook niet dienstig.

6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker noch in een eerder stadium van de procedure, noch in het kader van de onderhavige procedure melding maakt van enig andere vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin waar hij mee te maken zou hebben in Afghanistan.

6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met ISKP voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter*

het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

7.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

7.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties.

Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineensstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïdoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïdoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen.

Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent ongemoeid laat in het verzoekschrift en dat verzoeker ook geen ander licht werpt op de bovenstaande analyse door de aan het verzoekschrift toegevoegde artikels van OSAR, 'Afghanistan: derniers développements' van 28 maart 2022 en het Human Rights Watch artikel 'Afghanistan: La prise du pouvoir par les Talibans a aggravé la crise des droits humains' van 13 januari 2022. Hoewel deze documenten de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bevestigen, toont de door hem bijgebrachte informatie, niet aan dat deze situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van de taliban of enige andere actor.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in de huidige stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

7.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij

het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'.

Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Waar verzoeker onder verwijzing naar de documenten die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd, met name het OSAR artikel 'Afghanistan: derniers développements' van 28 maart 2022 en het Human Rights Watch artikel 'Afghanistan: La prise du pouvoir par les Talibans a aggravé la crise des droits humains' van 13 januari 2022 betoogt dat het geweld in Afghanistan niet verminderd is, stelt de Raad vast dat het OSAR artikel

voornamelijk informatie bevat over de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Op grond hiervan kunnen er dan ook geen conclusies met betrekking tot de veiligheidssituatie of de prevalentie van (willekeurig) geweld in Afghanistan getrokken worden. In zoverre hierin ook melding wordt gemaakt van veiligheidsincidenten stelt de Raad vast dat deze informatie in lijn ligt met de informatie waarop voorgaande analyse is gestoeld of dateert van voor de machtsovername door de taliban. Waar verzoeker onder verwijzing naar het Human Rights Watch artikel stelt dat het aantal gedode burgers is gestegen in de eerste helft van september 2021, is bovenstaande analyse gebaseerd op recentere informatie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er heden in Afghanistan of in de provincie Nangarhar sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld, dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET